

Ik stap de keuken in en ik zie mijn vader Imro op een barkruk zitten, afwezig spelend met zijn lepeltje in de koffie. “Hoi,” zeg ik opgewekt, maar mijn vader lijkt mij niet te horen. Zijn tablet staat voor hem en ik neem aan dat hij bezig is. Ik loop om de bar heen en trek zijn aandacht door in zijn gezichtsveld te zwaaien.

“Wat is er?” vraag ik bezorgd als ik zijn vertrokken gezicht zie, zijn mondhoeken staan naar beneden in plaats van omhoog. Dat is niet erg gebruikelijk voor mijn vader...

“Ik heb een mailtje gekregen van mijn tante Flora, mijn oom Frederic is overleden,” zegt mijn vader traag, alsof hij het nog niet helemaal kan beseffen. Ik kijk geschrokken, dat had ik niet verwacht. Ik ken mijn oudoom en oudtante niet zo goed, ze leven in Frankrijk en bemoeien zich maar weinig met ons leven. Toch zijn ze familie en geef ik wel om ze.

“Oh nee, wat erg papa,” zeg ik desondanks geschrokken en ik loop om de bar heen om mijn vader te knuffelen.

“Ze vraagt of ik naar Toulouse wil komen om wat spullen op te halen, hij heeft aardig wat aan mij nagelaten,” klinkt het wat peinzend. Dan wordt de blik van mijn vader helder en kijkt hij mij vragend aan. “Wil je misschien mee, Anish?” Ik knik direct, als ik mijn vader tot steun kan zijn op deze manier, doe ik dat graag.

“Natuurlijk papa, wanneer wilde je gaan?” vraag ik nieuwsgierig.

“Morgen lijkt me verstandig, anders is het wel erg snel. Ik zal eens met tante Flora bellen, ze zal ons vast willen ontvangen en anders zoeken we een hotel,” peinst mijn vader hardop, die een hand door zijn bos afro-krullen haalt en ik knik instemmend.

“Dan ga ik vast inpakken, vanavond ga ik nog even naar het strand,” zeg ik.

“Doe maar, je moeder komt zo thuis met het eten.” Ik knik en ik ga de keuken uit waarna ik de houtgelakte trap op ga naar de eerste verdieping, waar ik slaap. Ik open de deur van mijn slaapkamer en loop direct door naar de deur aan de andere kant van de slaapkamer. Daarachter zit mijn kledingkamer. Ik vind het heel erg decadent, maar ik kan weinig veranderen aan de inrichting en architectuur van dit huis. Het is een prachtig huis waar ik me thuis voel, maar de (overdadige) luxe is soms wel te veel.

De eerste graaf van Remo liet Landhuis Black River bouwen voor een prachtig uitzicht op het strand en de zee. Inmiddels is mijn vader de achtste

graaf van Remo die dit huis bewoont. Terwijl ik mijn groenblauwe koffer pak en opendoe zodat ik mijn kleding in kan pakken, bedenk ik me hoe weinig ik weet van mijn familie. Mijn vader Imro is hier opgegroeid, getrouwd met mijn moeder Nouna toen ze allebei 29 jaar waren. Na mij kwam nog mijn zusje Sifra. Mijn opa was Ishaan die vijf jaar geleden overleden is. Er hangt een groot schilderij van hem in mijn vaders studiekamer op de tweede verdieping. Hij trouwde met mijn oma Siona, een knappe Indonesische vrouw die heel mooi kon beeldhouwen. Veel van haar beelden staan in ons huis en het is voor mij een mooi aandenken aan een hele lieve oma. Heel veel meer weet ik niet en dat doet toch pijn. Soms vraag ik mezelf af waarom ik zo weinig weet. Ben ik niet nieuwsgierig genoeg? Nee, als ik mijn vader iets vraag, weet hij het antwoord vaak ook niet.

“Kom je zo? Wat ben jij aan het doen?!” Ik kijk geschrokken op en zie mijn zusje Sifra in de deuropening staan met een vragend gezicht.

“Inpakken, de oom van papa is overleden en hij vroeg of ik mee wilde naar Toulouse om spullen op te halen,” leg ik uit en ik staak het inpakken.

“Oh, dat wist ik niet. Oom Frederic?”

Ik knik bevestigend en mijn zusje zwijgt even.

“Kom, mama is aan het koken en je weet hoe ze is,” zegt ze uiteindelijk en ik grinnik om haar woorden. Mijn moeder wil altijd dat we ruimschoots op tijd zijn voor het eten. Op de een of andere manier is ze altijd bang dat we het diner missen of te weinig eten, volgens mij is dat haar grootste angst. Dan volg ik Sifra naar beneden, naar de keuken waar mijn vader ondertussen zijn tablet heeft opgeruimd en de tafel heeft gedekt. Mijn moeder staat bij het fornuis in pannen te roeren en ik neem plaats aan de tafel. Ik ruik risotto met groenten en vis en ik kijk tevreden, risotto is één van mijn favoriete gerechten, naast zalm.

“Anish gaat morgen met mij mee naar Toulouse, ik heb al geboekt voor een enkeltje. Tante Flora was zo vriendelijk om ons te ontvangen dus we zullen bij haar slapen,” vertelt mijn vader en ik weet nou niet precies of hij nou tegen mij of mijn moeder praat.

“Aardig. Wonen ze nog steeds in dat landhuis met al die olijfbomen?” vraagt mijn moeder terwijl ze de pan op tafel zet.

“Ja, een mooi huis. Ik denk dat Floris het huis overneemt, het is te groot voor haar alleen,” merkt mijn vader op die opschept en ik kauw nadenkend

op mijn lip. Nee, ik kan mij niet herinneren dat ik ooit in het landhuis ben geweest.

“Ben ik daar ooit geweest?” vraag ik dan nieuwsgierig.

“Nee, wel in Parijs. Daar woont mijn tante Juliette, maar die heb jij ook nog nooit gezien. Je bent er als baby eens geweest,” vertelt mijn vader en ik knik begrijpend, dat gedeelte van Frankrijk ligt ook niet per se in de buurt van San Remo. Terwijl we eten, kletsen we zowat over Sifra haar bijbaan als supermarktmedewerker en de laatste roddels die mijn moeder heeft opgevangen. Als we alles hebben opgegeten en de vaatwasser aanstaat, hoor ik de bel luid en duidelijk gaan.

“Ik ga wel, dat kan nog wel eens Silvan zijn,” zeg ik en ik haast me naar de voordeur. Als ik de deur opendoe, kijk ik inderdaad in het grijnzende gezicht van mijn beste vriend Silvan.

“Hey man,” zegt hij en steekt zijn vuist uit.

“Hey,” zeg ik opgetogen. We doen een boks en ik laat hem gauw binnen. Silvan ken ik al jaren, sinds de basisschool, en we zijn onafscheidelijk. Zijn bruine haar is warrig, zoals altijd, en om zijn schouders hangt een tas, het teken dat hij naar het strand gaat.

“Ga je mee naar het strand? Ik heb een bal mee,” zegt hij terwijl hij zijn hoofd om de hoek steekt van de keuken. “Dag mevrouw Dubois!” roept hij in één adem en ik grinnik: Silvan is een echte Italiaanse charmeur, maar wel één die altijd netjes blijft.

“Dag Silvan! Al gegeten jongen?” vraagt mijn moeder en ik verberg mijn grijns, dit is typisch mijn moeder.

“Ja hoor, bedankt voor het aanbod. Ik kom straks nog wel even een kop koffie doen, oké?” stelt Silvan voor.

“Nou, ik ga even mijn tas pakken,” zeg ik en ik ren naar boven om mijn spullen te pakken. Ik besluit om in elk geval een zwembroek mee te nemen, zonnebrand en extra kleding. Daarnaast pak ik een elastiek om mijn kroeshaar vast te maken voor in het water, niks is zo lelijk als half-nat haar. Dan storm ik de trap weer af en ik hoor Silvan geanimeerd met mijn moeder praten. Mijn moeder beschouwt Silvan als een derde kind, wat ze eigenlijk met al mijn vrienden doet, en ze vinden het allemaal niet erg.

“Die trap is oud, straks zak je erdoorheen. Doe eens rustig,” waarschuwt mijn moeder en ik rol ongezien met mijn ogen.

“Ja mama,” zeg ik braaf en al zwaaiend lopen Silvan en ik het huis uit.